

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 180

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΠΟΙΟΥΣ ΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΝΑ ΕΞΑΓΟΡΕΥΟΜΑΣΤΕ

Γυναίκα αδελφός ρώτησε τόν ἀββᾶ Ἰωάννη τόν προφήτη:

Για ὄλους τούς λογισμούς, πού ξεφυτρώνουν στήν καρδιά μου, πρέπει νά ρωτάω τούς γέροντες;

- Δέν εἶναι ἀνάγκη, ἀπάντησε ὁ γέροντας, νά ρωτᾶει κανείς γιά ὄλους τούς λογισμούς πού περνοῦν ἀπό τήν καρδιά, γιατί φεύγουν καί χάνονται. Νά ρωτᾶει μόνο γι' αὐτούς τούς λογισμούς πού ἐπιμένουν καί πολεμοῦν. Συμβαίνει, θά λέγαμε, μέ τούς λογισμούς ὅτι καί μέ ἕναν ἄνθρωπο, πού βρίζεται ἀπό πολλούς, ἀλλ' ἀγνοεῖ καί προσπερνάει τίς ὕβρεις. Τότε δέν κάνει καμιᾶ ἐνέργεια. Ἄν ὅμως κάποιος ἀπό τούς ὕβριστές του στραφεῖ ἐναντίον του καί τόν πολεμήσει, τότε τόν καταγγέλλει στίς ἀρχές. Ἐρχεται δηλαδή στόν ἄρχοντα καί ὑποβάλλει μήνυση ἐναντίον ἐκείνου πού τόν πολέμησε. Ἐτσι γίνεται καί μέ τούς λογισμούς: Πρέπει νά κάνουμε στούς γέροντες ἐξαγόρευση ἐκείνων μονάχα πού μᾶς πολεμοῦν ἢ μένουν μέσα μας πολύν καιρό. ❖

Ἀπό τό Γεροντικό

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιοι Ἀθανάσιος καί Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Ἱερά Μονή Ἁγίου Διονυσίου, Ἁγίου Ὁρους.

ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΥΝΗΠΘΕΙΑ

π. Γεώργιος Χρυσανθής

Οταν παραδεχόμαστε την άπελπισία μας, όταν αναγνωρίζουμε ότι έχουμε «πιάσει πάτο», τόσο σέ σχέση με τον εαυτό μας όσο και στίς σχέσεις μας με τούς άλλους ανθρώπους και τόν Θεό, τότε ανακαλύπτουμε τή συμπόνια ενός Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε οἰκειοθελῶς. Δέν θά πρέπει νά ἀναζητεῖ κανείς τή θεία θεραπεία, ἄν δέν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη γιά νά ἐπιβιώσει, ἤ ἄν δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιά νά ξεφύγει ἀπό τό ἀδιέξοδο.

Οἱ καρδιές μας εἶναι ὁ τόπος, ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός. Ὅλες τους, ὡστόσο, εἶναι φτιαγμένες ἀπό εὐθραυστο γυαλί. Καί τά δάκρυα ἐπισημαίνουν ἀκριβῶς τόν εὐθραυστο χαρακτήρα τῆς καρδιάς. Ἐκφράζουν ἀκριβῶς τόν εὐάλωτο χαρακτήρα τῆς ψυχῆς, ἐπιτρέποντας ἔτσι μία πιό καθαρή θέαση τῆς καρδιάς. Τά δάκρυα ἀνοίγουν τήν πληγή, μέσα ἀπό τήν ὁποία – κι ἐδῶ βρίσκεται ἡ εἰρηνεῖα ἢ, ὅπως θά ἔλεγαν οἱ γέροντες τῆς ἐρήμου, τό θαῦμα – ὁ Θεός βρίσκει τρόπο νά εἰσέλθει, σάν ἀπό σπασμένο παράθυρο, στήν καρδιά, θεραπεύοντας τήν ψυχή καί τόν κόσμο, ὄχι μέ κύριο στόχο τήν ἀνακούφιση, ἀλλά μᾶλλον γιά νά δείξει τήν ἀπεριόριστη συμπάθειά Του πρός ἐμᾶς. Ὁ Θεός, τόν ὁποῖο λατρεύουν οἱ γέροντες τῆς ἐρήμου, συγκαταβαίνει καί καταλαβαίνει, καθῶς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Θεός

ὁ ὁποῖος βίωσε τό εὐάλωτο τῆς παιδικῆς ἡλικίας καί τοῦ θανάτου στόν σταυρό. Αὐτός εἶναι κι ὁ μοναδικός δρόμος πρὸς τὴν ἀγιότητα. Ὅσο περισσότερο προφανῆς γίνεται

ἡ προσωπική μας μιζέρια, τόσο μεγαλύτερο θά εἶναι τό αἰώνιο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὅσο βαθύτερη εἶναι ἡ ἄβυσσος τῆς ἀνθρώπινης διαφθορᾶς, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ χάρη τῆς οὐράνιας συμπάθειας. Ὅσο πῖο πολύ ἐκτιθέμεθα ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ, τόσο πῖο δυνατή γίνεται ἡ ἐμπειρία τοῦ φωτός τῆς ἀνάστασης. ❖

ἄγιοι εἶναι ὅλοι ὅσοι ἔχουν ὀρθή πίστη καί ζωή. Κι ἂν ἀκόμα δέν κάνουν θαύματα, κι ἂν ἀκόμα δέ διώχνουν δαιμόνια, εἶναι ἄγιοι.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

πλαϊ -πλαϊ

π. Φιλόθεου Φάρου

Συχνά θέλουμε νά μεταδώσουμε σέ άλλους τούς θησαυρούς τῆς καρδιάς μας μόνο γιά νά ἀνακαλύψουμε ὅτι ἐκεῖνοι δέν ἔχουν τή δύναμη νά τούς δεχθοῦν καί ἔτσι πηγαίνουμε πλάι-πλάι μόνοι καί ὄχι μαζί, ἀνίκανοι νά γνωρίζουμε τούς συνοδοιπόρους μας καί συγχρόνως ἐμεῖς παραμένουμε ἄγνωστοι σ' αὐτούς.

Ἡ ἰκανότητα νά κοινωνοῦμε εἶναι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας, τόσο μεταξύ φίλων ὅσο καί μεταξύ λαῶν. Πολύ συχνά μιλάμε τήν ἴδια γλώσσα, ἀλλά δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Συμβαίνει κάποτε νά εἶναι μαζί δύο ἄνθρωποι μία βραδυά χωρίς νά ποῦν μία λέξη καί ὡστόσο νά καταλαβαίνουν τέλεια ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Ἔχει λεχθεῖ ὅτι μία τέτοια σχέση δέν βρίσκεται ὅταν δύο ἄνθρωποι βλέπουν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἀλλά ὅταν δύο ἄνθρωποι κοιτοῦν μαζί τό ἴδιο πράγμα. Μαθαίνουμε νά γνωρίζουμε

ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅταν μοιραζόμεθα τόν ἑαυτό μας καί διαθέτουμε αὐτή τήν πιό ἐνωτική ἀπό ὅλες τίς δυνάμεις – ἀγάπη. ❖

Η ΚΛΗΣΗ ΗΜΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς

Εμείς, οί χριστιανοί, γνωρίζουμε μέ σαφήνεια πώς ζώντας έν σαρκί ζοῦμε σέ μία γήινη, χοϊκή, φτιαγμένη από πηλό οικία, ή όποία κατεδαφίζεται μέ τόν θάνατο. Ωστόσο, από αύτήν τήν γκρεμισμένη οικία, μέσω τής γέφυρας τής πίστεως, ή όποία άνελίσσεται μεταξύ ούρανοῦ καί γής, εισερχόμαστε μέ τήν ψυχή μας σέ νέα, άθάνατη οικία, σέ «οικίαν άχειροποίητον αιώνιον έν τοῖς ούρανοῖς», διότι κατά τόν έπίγειο βίο μας οικοδομοῦμε τήν «αιώνιον έν τοῖς ούρανοῖς» οικία μας, τό αιώνιο κατοικητήριό μας.

Διάγουμε τόν βίο μας έδώ, αλλά κτίζουμε εκεί· ζοῦμε στό

ἐνθάδε, ἀλλά ἀφιερώνουμε ὅλο τὸν χρόνο μας στό ἐπέκεινα. Πῶς; Μὲ ποιόν τρόπο; Ὁ Κύριος μᾶς τό εἶπε στήν ἐπί τοῦ ὄρους Ὁμιλία: μέ τήν βοήθεια τῆς κάθε εὐαγγελικῆς ἀρετῆς μέ τήν ὁποία ζοῦμε στήν γῆ οἰκοδομοῦμε τήν «αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» οἰκία μας. Καθώς οἱ ἅγιες ἀρετές δροῦν μέσα μας ἐδῶ στόν κόσμο, οἰκοδομοῦν τό αἰώνιο κατοικητήριό μας στόν οὐρανό, μεταφέρουν ὅλα τά πλούτη μας, ὅλους τούς θησαυρούς μας ἐκεῖ, «ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καί ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὔδέ κλέπτουσιν».

Αὐτή εἶναι ἡ κλήση μας ἐπί τῆς γῆς: ζώντας τή φθαρτότητα νά σπεύδουμε πρὸς τήν ἀφθαρσία, ζώντας στό θνητό νά σπεύδουμε πρὸς τήν ἀθανασία, ζώντας στό γήινο νά σπεύδουμε στόν οὐρανό. ❖

Ἡν μᾶς ζητήσουν νά δείξουμε, ἀφοῦ ἐρωτηθοῦμε, «ποῦ εἶναι ὁ Θεός;», θά δείξουμε τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄν μᾶς ζητήσουν νά δείξουμε, ἀφοῦ ἐρωτηθοῦμε, «ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία;», τότε εἶναι δύσκολο νά φανταστεῖ κανεὶς ὅτι θά δείχναμε ὅτιδῆποτε ἄλλο πέρα ἀπό τήν Εὐχαριστία.

Ἀριστοτέλης Παπανικολάου

ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ Η ΤΟΝ ΘΕΟ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Είναι παρατηρημένο πώς ο σύγχρονος άνθρωπος, εκτός των άλλων δυσκολιών, έχει, πίο έντονα από τον παλαιότερο, τό πρόβλημα τής μοναξιάς του. Άν και ζει ανάμεσα σέ κόσμο, μπορει νά έπικοινωνει άμεσα και συχνά μέ τούς άλλους όπου κι αν βρίσκεται, έν τούτοις νιώθει μόνος. Δέν είναι όξύμωρο αυτό;

Φαίνεται ότι πέρα άπ' όσα έξωτερικά έχουμε, αν δέν αισθανθοϋμε στό βάθος του είναι μας νά ίκανοποιείται ή βαθύτερη ανάγκη γιά κοινωνία και σχέση, θά μένει τό άνικανοποίητο και ή έλλειψη, γιατί πάντα, και ιδιαίτερα σήμερα, ή ανθρώπινη ψυχή ζητά τήν οϋσιαστική σχέση μέ τον άνθρωπο. Τό επιπόλαιο, επιφανειακό και άνούσιο δέν γεμίζει τον καρδιακό χώρο και τό κενό μας μένει άπελπιστικά άπαιτητικό. Η έπιλογή, γιά νά γεμίσει τό κενό, δέν είναι πάντα ή όρθή. Η άπεγνωσμένη προσπάθεια γιά σχέση όδηγει πολλές «σχέσεις» σέ πόνο, θλίψη, άπογοήτευση. Χρειάζεται προσοχή, άφοϋ «ό,τι λάμπει δέν είναι χρυσάφι». Η ανθρώπινη παρουσία είναι ώραία ως αΐσθηση έσωτερική και βεβαιότητα ότι «έχω άνθρωπο», άξιζω γιά ό,τι είμαι γιά ένα άλλο άνθρωπο πού μ' άγαπά, μέ σκέφτεται, είμαι γι' αυτόν σημαντικός. Η έμπειρία αυτή δίνει δύναμη, χαρά, έμπνευση.

Όμως, και στήν περίπτωση πού ύπάρχει, είναι ανάγκη νά κατανοήσουμε ότι δέν είναι γιά πάντα δεδομένη, γιατί ό «άνθρωπος μας» ως άνθρωπος ύπόκειται σέ μεταλλάξεις και άτέλειες.

Ἡ σημερινή του ἀγάπη μπορεῖ νά μετατραπῆ σέ ἀντιπάθεια, τό σημερινό του ἐνδιαφέρον σέ ἀδιαφορία. Ὅχι, ἀπαραίτητα, γιατί φταῖμε ἀλλά γιατί ἔχει τίς δικές του ἀναπηρίες καί ἀδυναμίες.

Ἀπό τήν ἄλλη, ἡ αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι μία δυνατή ἐμπειρία πού εἶναι ἱκανή νά γεμίσει τό κενό τῆς ἀνθρώπινης ἀπουσίας. Ἄν και αὐτή ἡ παρουσία δέν εἶναι ὁρατή καί αἰσθητή μέ τίς αἰσθήσεις, ὅπως ἡ ἀνθρώπινη, ὅμως εἶναι μία πραγματικότητα σέ πολλούς ἀνθρώπους.

Ὅπως ἡ αἴσθηση τῆς ἀνθρώπινης παρουσίας στή ζωή μας δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς σωματικῆς - ὁρατῆς παρουσίας ἀλλά τῆς καρδιακῆς βεβαιότητος, ἔτσι καί στήν αἴσθηση τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Ὁ ἄνθρωπος χαίρεται γιά τήν ἐμπειρία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς διαπροσωπικῆς σχέσης, τῆς μοναδικότητος τῆς ἀγάπης Του. Ἡ ἀπόδειξη τῆς θεϊκῆς παρουσίας βρίσκεται στά ἀποτελέσματα: δέν νιώθουμε μόνοι, δέν εἴμαστε ἀπομονωμένοι ἀπό τούς ἀνθρώπους, δέν ὑπάρχει μιζέρια στή ζωή μας. Ὑπάρχει χαρά, εὐχαριστιακή διάθεση, πληρότητα.

Στό ἐρώτημα «ποιά παρουσία νά ἐπιδιώξουμε, τήν ἀνθρώπινη ἢ τήν θεϊκή;» ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στά δεδομένα πού ἔχουμε: ἂν ὑπάρχει ἡ ἀνθρώπινη, ἄς τή ζήσουμε μ' εὐχαριστία, προσπαθώντας νά τή διατηρήσουμε ὡς δῶρο Θεοῦ. Ἄν ὄχι, ἄς γίνει αἰτία νά συναντήσουμε οὐσιαστικά Αὐτόν πού περιμένει τή συντροφιά μας, τό ἐνδιαφέρον μας, γιά νά βεβαιωθοῦμε τελικά ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἔμπιστος, σταθερός, μέ πολλή ἀγάπη, ὥστε νά μποροῦν στή «συντροφιά» νά παρευρεθοῦν ὅλοι «οἱ ἐγγύς καί οἱ μακράν». ❖

Η ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ, ΑΞΟΝΑΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

π. Βαρνάβα Γιάγκου

Η αὐθεντικότητα τῆς πνευματικῆς μας κατάστασης κρίνεται μέ τό κριτήριό τῆς εὐσπλαχνίας. Οὔτε μέ τίς ἐξωτερικές ἀσκήσεις οὔτε μέ τήν αὐτοκυριαρχία στά πάθη. Ἄν δέν πιστέψουμε ὅτι ὁ ἄλλος ἀποτελεῖ μέλος τοῦ ἰδίου σώματος, δέν μπορούμε νά ἀποκτήσουμε ἦθος εὐσπλαχνίας, πού εἶναι ὁ πυρήνας τῆς χριστιανικῆς πρακτικῆς. Ἡ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας εἶναι μία πρόκληση εἴτε νά κλειστοῦμε στόν ἑαυτό μας καί νά ζήσουμε μέ βάση τήν ἰδιοτέλεια καί τή φιλαυτία μας ἢ νά γίνει ἕνα ἀνοιγμα στόν κάθε ἄλλο φίλο ἢ ἐχθρό καί νά τοῦ δώσουμε αὐτό πού λάβαμε ἀπό τόν Θεό -ἄφυσικά λάβαμε-, πού εἶναι τό ἔλεος καί ἡ εὐσπλαχνία Του.

Δείκτης ζωῆς μας δέν εἶναι τό σύστημα ἠθικῆς τοῦ κόσμου ἀλλά ὁ λόγος Του νά γίνουμε οἰκτίρμονες, ὅπως ὁ οὐράνιος πατέρας πού βρέχει ἐπί δικαίων καί ἀδίκων.

Ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς τονίζει: «Ἄν κάποιος

μᾶς ἀδικήσει ἢ μᾶς λυπήσει ἀπό ἐπήρεια τοῦ σατανᾶ, κατά παραχώρηση Θεοῦ γιά δοκιμασία ἢ διόρθωση κάποιου πάθους μας, νά λυπόμαστε ὄχι γιά τήν ἀδικία πού πάθαμε, ἀλλά ἐπειδή ὁ ἀδελφός ζημίωσε πολύ τόν ἑαυτό του καί ξέπεσε ἀπό τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Γι' αὐτό νά πενθήσουμε θερμά καί νά προσευχηθοῦμε στόν φιλόανθρωπο Θεό, γιά νά συγχωρήσει τό ἀμάρτημά του».

Ὁ εὐσπλαχνος ἄνθρωπος σκέπτεται καί ὑπηρετεῖ πάντα τό καλό τοῦ ἄλλου, τοῦ προσφέρει ὅ,τι πιό θετικό. Ἐμεῖς, δυστυχῶς, ἔχουμε ὡς κέντρο τό «ἐγώ» μας. Θέλουμε νά μᾶς προσέχουν, νά μᾶς ἀγαποῦν, νά μᾶς ἀποδέχονται, δέν θέλουμε νά χάσουμε, νά ἀδικηθοῦμε. Αὐτό πού μᾶς χωρίζει ἀπό τόν εὐαγγελικό λόγο, ἀπό τήν ἀγιότητα, εἶναι τό «ἐγώ» μας. Αὐτό μᾶς καταδυναστεύει, μᾶς μπερδεύει καί προκαλεῖ ταραχή καί ἀδυναμία ἐπικοινωνίας στίς σχέσεις μας.

Ποτέ νά μή σκεφτόμαστε τό κακό, ἀλλά ἀκόμη καί γιά τούς κακοῦς νά σκεφτόμαστε νά κάνουμε τό καλύτερο δυνατό. Ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, «τό δέ τέλος πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαχνοί, φιλόφρονες, μή ἀποδίδοντες κακόν ἀντί κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντί λοιδορίας, τούναντίον δέ εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε» (Α' Πέτρ. 3, 8-9). Αὐτό μᾶς ἐλευθερώνει καί λειτουργεῖ θεραπευτικά ὄχι μόνο στήν ψυχή ἀλλά καί στό σῶμα μας.

Ὅλος μας ὁ ἀγώνας εἶναι νά γκρεμίσουμε τίς ὀχυρώσεις πού ἐξασφαλίζουν τόν ἑαυτό μας καί τόν κάνουν εἶδωλο γιά νά τόν δοξάζουμε, καί νά στραφοῦμε συντετριμμένοι καί διαλυμένοι ἀλλά καί παραδομένοι στό ἔλεος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Νά πεθάνουμε καί νά ἀναστηθοῦμε. Ἔτσι θά καρποφορήσει ἡ γῆ τῆς ψυχῆς μας. Τότε ἀληθινά θά γευτοῦμε τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καί θά μᾶς κάνει κι ἐμᾶς εὐσπλαχνούς καί τότε θά καταλάβουμε γιατί ἤρθαμε στόν κόσμο: γιά νά παίρνομε ἀπό Αὐτόν ἀγάπη καί ζωή καί νά τήν δίνουμε στούς ἄλλους, ἐχθρούς καί φίλους, πιστούς καί ἀπίστους καί ἔτσι θά αὐξάνει.

Ὁμορφα τό περιγράφει ὁ Κόντογλου: «ὦ, μέ ποιά λόγια νά δοξολογήσουμε τήν εὐσπλαχνία Σου καί τήν ἀνεκλάλητη γλυκύτητα τῆς οἰκονομίας Σου, Κύριε φιλόνητο, πού δέ χωρᾶ μηδέ σταλαγματιά ἀπό τούς οἰκτιρμούς Σου μέσα στή στενή τήν καρδιά μας. Δοξασμένο νά ἔναι τό ἀθάνατο ὄνομά Σου, Χριστέ μας, πού εἶσαι ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα τῆς ψυχῆς μας καί πού μονάχα τά δάκρυά μας ἀξίζουμε μπροστά στή φιλελεος Σου. Δέν ἀπέλπισες κανέναν ἀμαρτωλό καί ἄδικο ἄνθρωπο, οὔτε τόν φιλάργυρο οὔτε τήν πόρνη οὔτε τόν εἰδωλολάτρη οὔτε τόν ἀρνητή Σου οὔτε τόν ἀπίστο οὔτε τόν φονιά. Παρά εἶπες πώς, σάν μετανιώσουνε, τούς δέχεσαι στήν ἀγκαλιά Σου». ❖

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΗΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΡΙΝΟΥΜΕ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντος Ἀθανασίου

Δέν εἶναι εὐκολο νά περιγράψει κανείς τή ζωή ἑνός ἀνθρώπου, καί μᾶλλον εἶναι ἀδύνατο, γιατί αὐτά πού φαίνονται πολύ σπάνια μᾶς ἀντιπροσωπεύουν. Αὐτά πού δέ φαίνονται καί τά γνωρίζει μόνο ὁ Θεός, ἐκεῖνα εἶναι πού ἀντιπροσωπεύουν τόν κάθε ἄνθρωπο. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά κρίνομε κανένα ἄνθρωπο, γιατί ἄλλως πως εἴμαστε ἐξωτερικά καί ἄλλως πως εἴμαστε ἐσωτερικά.

Πολλές φορές, κάνουμε πράγματα πού δέν μᾶς ἐκφράζουν, δέ μᾶς ἀντιπροσωπεύουν, δέν εἴμαστε αὐτοί πού θά θέλαμε νά εἴμαστε. Ἀκόμα, πολλές φορές μᾶς ἀδικοῦν τά ἐξωτερικά μας δεδομένα κι ἔτσι μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά ξέρει ποιός εἶναι ὁ καθέννας ἀπό 'μᾶς καί σ' Αὐτόν πρέπει νά ἀποβλέπουμε, καί τήν τελευταία κρίση καί τόν τελευταῖο λόγο γιά κάθε ἄνθρωπο θά τόν πεῖ ὁ Πανάγαθος Θεός ἐν τῇ ἐσχάτῃ μέρᾳ. Κι αὐτό πρέπει νά μᾶς παρηγορεῖ καί νά μᾶς ἐνδυναμώνει καί στή δική μας ζωή. ❖

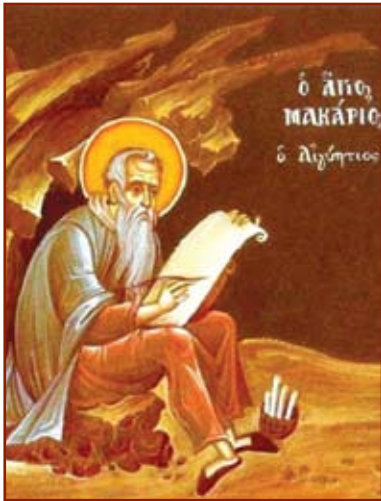

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΟΣΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ

Ἱεροδιακόνου Ραφαήλ Μισιαούλη

Μ Ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος γεννήθηκε τό 301 μ.Χ. σέ κάποιο χωριό τῆς Ἄνω Αἰγύπτου καί ἔζησε στά χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ἀποτελεῖ παράδειγμα μοναχικοῦ βίου. Ἀπό νεαρή ἡλικία ἀγάπησε τήν ἀρετή καί τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Στήν ἡλικία τῶν 30 ἐτῶν ἀποσύρθηκε στήν ἔρημο τῆς Νιτρίας στή Συρία, ὅπου ἐκεῖ παρέμεινε γιά ὀλόκληρα

60 συναπτά ἔτη. Διετέλεσε μαθητής τοῦ μεγάλου καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου, Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.

Ἀξιώθηκε νά λάβει τήν ιερωσύνη σέ ἡλικία 40 ἐτῶν. Ἀπό τήν ὀρθή πνευματική ζωή πού ἔκανε, ὁ Θεός τόν προίκισε μέ τά χαρίσματα τῆς προφητείας, τῆς θαυματουργίας καί τῆς θεραπείας τῶν ἰάσεων. Ὑπῆρξε ὑπόδειγμα ἐγκρατείας καί ὑπομονῆς. Τίς ἀρετές του τίς θαύμασε καί ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Ἴδού, ἐπαναπαύθηκε ἐπί σέ τό Πνεῦμα τό

Ἄγιον καί στό ἐξῆς θά εἶσαι κληρονόμος τῶν ἀγώνων μου».

Κάποτε πῆγε καί συνάντησε τόν Ἅγιο Μακάριο ἕνας αἵρετικός, πού εἶχε μέσα του δαιμόνιο καί ἰσχυριζόταν ὅτι δέν εἶναι δυνατό νά γίνει ἀνάσταση νεκρῶν. Ὁ Ἅγιος τότε, προκειμένου νά τόν πείσει, ἀνάστησε ἕνα νεκρό. Ἔλεγε δέ ὅτι ὑπάρχουν δύο τάγματα δαιμόνων. Ἀπό αὐτά, τό ἕνα πολεμᾷ τούς ἀνθρώπους, παρασύροντάς τους σέ πάθη τερατώδη καί ἀκατονόμαστα, ἐνῶ τό ἄλλο, τό ὁποῖο ὀνομάζεται καί «ἀρχικό», δημιουργεῖ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων διάφορες κακοδοξίες καί πλάνες. Αὐτούς, μάλιστα, τούς δαίμονες τοῦ δευτέρου τάγματος, τούς ξεχωρίζει ὁ Σατανᾶς καί τούς ἀποστέλλει στούς μάγους καί στούς αἰρεσιάρχες.

Ἐνα ἀπό τά πολλά διδάγματα πού μᾶς ἀναφέρει καί διδάσκει ὁ Ἅγιος εἶναι καί αὐτό: «Ὅσα προέρχονται ἀπό τή θεία χάρη, ἔχουνε χαρά, ἔχουνε εἰρήνη, ἔχουνε ἀγάπη, ἔχουνε ἀλήθεια· κι αὐτή ἡ ἀλήθεια βιάζει τόν ἄνθρωπο νά ζητᾷ τήν ἀλήθεια. Κι ὅσα εἶναι τῆς ἀμαρτίας, εἶναι ταραγμένα καί δέν ἔχουν ἀγάπη καί χαρά γιά τόν Θεό».

Ὁ Ὅσιος Μακάριος σέ προχωρημένη ἡλικία ἐξορίστηκε σέ νησίδα τοῦ Νείλου ἀπό τόν Ἀρειανό Ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας Λούκιο, καί κοιμήθηκε μέ εἰρήνη σέ ἡλικία 90 ἐτῶν τό ἔτος 391 μ.Χ. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται ἀπό τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία στίς 19 Ἰανουαρίου. ❖

ΑΡΧΗ ΙΔΝΙΚΤΟΥ

Κυριάκου Χαραλαμπίδη

Τί είναι ό Πνυταγόρας όλοι ξέρουμε
ή θά μπορούσαμε νά μάθουμε
(τῆς Σαλαμίνας λένε πού ἦταν βασιλιάς).
τήν Πνυταγόρου όμως, τή μικρή τοῦ Πνυταγόρου
ἀνάμεσα Τίμιο Σταυρό καί Ἄγια Ζώνη,
τήν ξέρω ἐγώ καί μόνο ἐγώ. Ἀλίμονο σέ μένα:
Ζηλεύω τίς ποντίκες τουτουνοῦ τοῦ δρόμου,
τ' ἀδέσποτα σκυλιά, τούς ἄγριους γάτους
πού ἐρχόμενοι Ἀκροπόλεως καί κατεβαίνοντας
ὁδό Πεντέλης καί Ἰλαρίωνος ἐκβάλλουν
στήν Πνυταγόρου μου – καλότυχα παιδιά!

Ἦθελα νά ἴμωνα ἡ ποντίκα τοῦ σπιτιοῦ μου,
τ' ἀδέσποτο σκυλί πού μπαίνει στήν αὐλή μου
κι ὁ ἄγριος γάτος πού ἀνοίγει ψυγεῖο
νά βρεῖ τό ξεχασμένο του κοτόπουλο.

Καί νά ἴμωνα τό φίδι κι ἡ τσουκνίδα,
τό δέντρο πού ξεράθηκε, ἡ σπασμένη πόρτα,
πόθος ἐλίχρυσος πού σκοτωμένος πέφτει
νά κοιμηθεῖ σέ δίχτυα τῆς ἀράχνης.

(Ἀμμόχωστος Βασιλεύουσα, Ἑρμῆς 19)